

Лето декемврие, тръга карука.Ромео.—

Дай курката и моя лост железен!
 Вземи това писмо и на баща ми,
 на моя господар се погрижи
 да го дадеши, когато съмне утре.
 Дай факела и тръгвай, ко помни,
 ако ценещ живота си — не бива
 за нищо на света да ми попречиши,
 каквото и да видиш и да чуеш!
 Да слаза искам в сивърната обител
 мизето на зека си пак да видя —
 и главно, от реката ѝ студена
 да взема скотия за мене пръстен,
 необходими за вашето дело. — Тръгвай!
 Но пак повтарям, ако ми попречиши
 да върша туй, което съм намерил,
 ще те разкъсам! С тебе ще пося
 аз твоя перастрин пробове.
 От тиздите, за нова плячка надни,
 от морската стихия — по-бързини
 са мислите на моята буря.

Балтазар.—

Аз кама да ви прека, господарю.

Ромео.—

С това ще ми докараш обителта си.
 Вземи това, мой мими — и прощай!

Балтазар.—

Все пак надивно ще а скрие. Мой
 така утраско гледа, че боя се
 да се не случи каква беда!

(Скрива се.)